

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslaget og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

§ 1, ændringsforslaget af *justitsministeren* (se sp. 2384) om en ny affattelse af § 2 og § 2 i den således ændrede affattelse *vedtoges* uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om offentlige indsamlinger [af Poul Dam m. fl.].

(Lovforslaget (nr. 70) findes i tillæg A. sp. 1309, fremsættelsen i tidenden sp. 1694).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Justitsministeren (Thestrup): Da man i 1967 behandlede det forslag til lov om ændring af lov om offentlige indsamlinger, der er omtalt i bemærkningerne til det nu fremsatte lovforslag, fremførte hr. Poul Dam nogle principielle betragtninger vedrørende fremsættelse af private lovforslag. Det var hr. Poul Dams synspunkt, at der måtte være mulighed for fremsættelse af private lovforslag, selv om disse måske kunne være behæftet med svagheder af teknisk art. I stedet for at afvise sådanne private lovforslag på grund af eventuelle lovtekniske svagheder skulle man arbejde videre med grundtanken for at se, hvorledes denne kunne føres ud i livet.

Jeg deler denne opfattelse, og da regeringen kan tilslutte sig de tre grundprincipper, der nævnes i SF-forslagets almindelige bemærkninger, vil vi derfor erklære os villige til at gå ind i en saglig behandling af problemerne på grundlag af det foreliggende forslag. Når vi går ind i arbejdet på det foreliggende grundlag, sker det altså ud fra en forventning om, at forslagsstillerne vil vise lydhørhed over for alle indvendinger af mere teknisk karakter.

Det vil imidlertid være rigtigst allerede

på indeværende tidspunkt at gøre opmærksom på et par punkter, hvor vi ikke finder forslaget tilstrækkelig begrundet, for at undgå, at vore synspunkter senere skal komme bag på forslagsstillerne.

Vi er, som det også fremgår af det, jeg allerede har sagt, enige i det af forslagsstillerne opstillede grundprincip, at borgerne har krav på sikkerhed for, at de indsamlinger, som de opfordres til at støtte, er administreret forsvarligt, og at de indsamlede midler anvendes i overensstemmelse med de offentliggjorte formål. På den anden side skal vi naturligvis også se på, at der ikke påbydes kontrol på områder, hvor det ikke er nødvendigt for at opfylde dette grundsynspunkt. Efter den gældende lov føres der ikke kontrol med indsamlinger, der foregår gennem dagblade, når der af det indsamlede blad gives kvittering til bidragyderne gennem offentliggørelsen af bidragslister og der fra de betænkte institutioner gives kvittering, som offentliggøres af bladet. I praksis er det altså navnlig dagbladenes juleindsamlinger, der falder ind under denne bestemmelse.

Der er også et andet væsentligt punkt i forslaget, hvor vi på forhånd må stille os noget tvivlende. Jeg tænker på forslaget om fra en bestemt senere dato helt at forbyde mærkesalg ud fra det i øvrigt rigtige princip, at indsamlinger bør foregå uden gene for borgere, som ikke ønsker at yde bidrag. Man kan ikke se bort fra det betydelige hensyn, der er at tage til de pågældende foreninger, der igennem en længere årrække har lagt deres økonomi til rette på mærkesalg. Som bekendt giver justitsministeriet ikke tilladelse til mærkesalg for foreninger, som ikke har benyttet sig af denne indsamlingsform tidligere, og meget kunne vel tale for at se, hvorledes udviklingen vil forløbe. Det er jo muligt, at de vanskeligheder med hensyn til at finde sælgere, som forslagsstillerne nævner, i løbet af nogle år vil få de pågældende foreninger til på eget initiativ at lægge deres indsamlingsvirksomhed om.

Vi har imidlertid ikke på forhånd i regeringen lagt os fast på noget standpunkt og vil gerne deltage i drøftelser om reglens udformning. Skulle resultatet blive, at man tillægger hensynet til beskyttelse af befolkningen mod ubehagelig pression i forbindelse med indsamlinger — et synspunkt,

[Justitsministeren.]

jeg som tidligere nævnt har megen forståelse for — så afgørende betydning, at man fastsætter en bestemt dato for, hvornår mærkesalg skal ophøre, tror jeg det vil være rigtigt at overveje fra samme tidspunkt at forbyde andre indsamlingsformer, hvor der sker personlige henvendelser om bidrag. Jeg tænker her på gade- og husindsamlinger. Man kan næppe anstille en væsensforskellig vurdering af generne ved mærkesalg og generne ved f. eks. indsamling på gaden med raslebøsser.

Regeringens standpunkt er altså det, at vi gerne vil være med til at arbejde videre på grundlag af SF's forslag, men at vi må forbeholde os at stille ændringsforslag, der er mere teknisk begrundede, og vende tilbage til de mere principielle indvendinger; jeg har nævnt i mit indlæg.

Holm-Tved: Det forslag til lov om offentlige indsamlinger, vi i dag har til første behandling, bryder helt med principperne i den gamle lov af 16. maj 1934, hvor man først skulle søge om tilladelse og senere sætte indsamlingen i gang. Efter det foreliggende forslag skal man nu kunne begynde indsamlingerne, bare de er anmeldt til justitsministeriet — hvis de kun skal foregå inden for en enkelt politikreds, da til politimesteren og i København til politidirektøren.

Hensigten med forslaget er vel en liberalisering af loven, og så langt så godt; men forslaget indebærer samtidig på en række områder for mig at se en betydelig skærpelse i forhold til den gældende lov og i nogle tilfælde oven i købet et direkte og generelt forbud; det var netop det, justitsministeren omtalte. Skærpelsen gælder først og fremmest kontrol med indsamlinger til støtte for de politiske partier, og det skal jeg vende tilbage til senere. Det direkte forbud er rettet mod mærkesalg o. lign., og man må derfor nok i nogen grad tage den tilsyneladende liberalisering, der ligger i ændringen, med et vist forbehold.

Mærkesalget, gade- og husindsamlingerne kan — som også udtrykt af hr. Poul Dam i hans ordførertale ved behandlingen af et forslag til ændring af loven den 17. februar 1967 — ofte være irriterende og generende. Men samme indvending kan benyttes mod

andre former for indsamlinger, og de forelåede ændringer vil vel næppe få denne indvending til at blive mere afdæmpet eller mindre rigtig. Jeg er enig med forslagsstillerne i, at disse former for indsamling kan virke sådan og meget ofte gør det; ikke mindst kan det, som det også blev nævnt ved debatten i 1967, i den stærke trafik være generende, at der foregår den slags indsamlinger.

Tilbage står så spørgsmålet om, hvorvidt ikke en lang række af de kendte begrundelser for de stadig tilbagevendende indsamlinger har eller burde have overlevet sig selv og simpelt hen er og bør være et anliggende, som samfundet bør tage op til løsning. Jeg siger ikke dette for på nogen måde at dulme min egen samvittighed. Jeg har i og for sig intet imod indsamlinger, jeg har intet imod, at der sættes et hjælpearbejde i gang, og at det sker ved indsamling. Det kan oven i købet i mange tilfælde være den eneste vej, man har, for at bevise over for det offentlige, at der er områder, hvor det er påkrævet og nødvendigt at sætte ind med støtteforanstaltninger. Man kan måske ad denne vej skabe en vis form for pression, vække opmærksomhed og muligt også vække samvittigheden hos det offentlige, således at problemerne bliver taget op og løst mere generelt og på en bedre måde.

Lad mig nævne et par konkrete områder, hvor jeg mener at staten ganske naturligt burde træde til og helt overtage de økonomiske forpligtelser i stedet for at overlade opgavernes løsning til det private initiativ og til de indsamlede midlers formåen. Der er f. eks. problemerne sygdomsbekæmpelse og forskning og problemet om tidssvarende soldaterhjem. Hvad var mere naturligt, end at staten, når den indkalder de unge til militærtjeneste, også sørgede for, at der var hyggelige og gode soldaterhjem, hvor det menige mandskab kunne samles i deres fritid og samles under tvangfri former?

Jeg tror, vi uden generelle forbud kunne få afskaffet en lang, lang række af de mere eller mindre permanente indsamlinger, der i dag er et vist behov for, fordi samfundet, ikke den private, dulmer sin samvittighed under henvisning til, at det er der private nok til at tage sig af. Det er jo fortsat således, at private i mange tilfælde må peges på opgaverne; det gør de ofte ved at sætte

[Holm Tved.]
 noget i gang, og det skal de ikke have utak for, men på den anden side må det heller ikke være sådan, at de, der sætter tingene i gang, så også tror — og det er desværre ofte tilfældet — at de har monopol på netop dette også fremover. Hvis det sættes i gang, og hvis det er noget, der viser sig at være af permanent karakter, som det gælder mange af de indsamlinger, vi har, og som netop også soldaterhjemsarbejdet viser, ja, så bør man stoppe det, og så bør opgaven overtages af det offentlige. Det viser sig gang på gang, at de indsamlede midler end ikke dækker de udgifter, som skal til for at løse opgaverne; det vil være naturligt, at staten træder til i et sådant tilfælde og ikke overlader opgavens løsning til privat velgørenhed.

Med hensyn til den skærpede kontrol finder jeg det noget mærkeligt, at man her fremhæver kontrol med indsamlinger og med de indsamlede midler til de politiske partier som det primære. Der er mange andre områder, hvor jeg nok tror det er mere nødvendigt med en skærpet kontrol. Lad mig sige til ordføreren for forslagsstillerne, som jeg formoder i særlig grad har haft indsamlinger, der foretages af 2 af regeringspartierne hos industriens og erhvervenes folk, i tankerne: lad os dog være så liberale og lad os gøre denne lov så liberal, at vi lader alt dette ligge. Dersom der stadig hos en del af industriens og erhvervenes folk skulle være enkelte, som fortsat vil støtte disse partiets erhvervsvenlige politik, så lad dem dog få lov til det, så lad dem dog gøre det. Jeg forstår udmærket godt, at disse mennesker gerne vil være anonyme, og det tror jeg også ordføreren for forslagsstillerne forstår.

Må jeg så sige, at jeg i og for sig ikke er uenig med forslagsstillerne i, at den gældende lov trænger til at tages op til revision. Det er nødvendigt at få klaret problemerne omkring, hvad der er lovlige, og hvad der er ulovlige indsamlinger. Det sidste par år har vi jo gang på gang været udsat for, at loven ikke har dækket og ikke klart har kunnet sige, hvad der var lovlige indsamlinger, og hvad der var ulovlige indsamlinger, og det er nok nødvendigt, at der bliver skabt klarhed på dette område.

Derfor kan jeg tilsige mit partis medvir-

ken til en saglig behandling i udvalget, og kan vi her finde frem til former, der virkelig kan dække dette område, ja, så er socialdemokratiet villigt til at medvirke hertil.

Henry Møller: Ud fra vor opfattelse, som er den, at folk må have lov til at bruge deres penge til de opgaver, som det enkelte menneske finder rigtigt, vil jeg sige om det lovforslag, som hr. Poul Dam m.fl. har fremsat, at vi fra mit partis side ikke har noget imod, at man på nuværende tidspunkt optager den gældende lov fra 1934 til revision med henblik på en smidiggørelse og en nemmere behandling for de offentlige myndigheder.

Det er helt naturligt, at mange af de ting, som hr. Poul Dam nævner i lovforslaget, kan forhandles i det udvalg, som dette lovforslag nu ender i. Jeg synes også, det vil være helt naturligt, at der, når vi giver større frihed på dette område, bliver ført en kontrol med indsamlingerne, således at folk har sikkerhed for, at pengene bliver anvendt til det, de giver dem til.

Jeg føler mig foranlediget til at knytte et par bemærkninger til det mærkesalg, som vi jo alle kender, og derigennem det arbejde, som man har set udført af private organisationer. Jeg er ikke så sikker på, at tiden nu er kommet, da denne indsamlingsform helt har overlevet sig selv. Jeg mener ikke, som hr. Holm Tved kort var inde på det, at vi nu skal diskutere, hvorledes lovgivningsmagten skal løse mange af disse opgaver, men at vi her skal se på, at det private initiativ igennem dette mærkesalg har løst og fortsat vil have mulighed for at løse en opgave. Derved giver man de mennesker, som på en beskeden måde ønsker at støtte en bestemt sag, mulighed for at gøre det, og jeg tror ikke, man skal fratage dem den mulighed for at tage et initiativ.

Vi er villige til i et udvalg at se på en liberalisering og en modernisering, men vi må behandle hele dette spørgsmål på en sådan måde, at man ikke — det vil jeg gerne understrege — fratager de offentlige myndigheder deres ansvar for at løse problemerne, men samtidig stadig væk igennem denne lovgivning giver mulighed for de kredse og organisationer i befolkningen, som ønsker at foretage en indsamling til et eller andet bestemt formål, til at gøre det og således

[Henry Møller.]

giver mulighed for, at det enkelte menneske og det private initiativ fortsat kan få lov til at virke.

Evan Jensen: SF's lovforslag om offentlige indsamlinger tilsigter, så vidt jeg kan se, på den ene side at indføre indsamlingsfrihed og på den anden side at indføre mere kontrol med allerede eksisterende indsamlinger. Ifølge lovforslaget skal offentlige indsamlinger blot anmeldes uden tidsfrist. For øjeblikket skal man jo opnå tilladelse til at sætte en indsamling i gang, og man får kun tilladelsen, hvis formålet er velgørende eller har almen interesse.

I bemærkningerne til lovforslaget siges det for det første, at der principielt må råde indsamlingsfrihed, for det andet, at borgerne har krav på sikkerhed for, at de penge, de yder til en indsamling, administreres forsvarligt og at pengene bruges til de offentliggjorte formål, og for det tredje, at indsamlingerne ikke må genere borgerne.

Det lyder meget besnærende, men det var rart at høre lidt om, hvorledes man vil udforme de regler, der skal sikre borgerne. De regler, vi har efter den gældende lov, er begrundet i et hensyn til befolkningen. Personlige henvendelser kan, som vi ved, ofte virke generende, udøve en vis pression over for de mennesker, der opsøges med henblik på at få dem til at yde et eller andet bidrag. Det er ikke nok, at man har sikkerhed for, at midlerne administreres forsvarligt, og at pengene ikke går i de forkerte lommer; der må også være sikkerhed for, at borgerne ved, hvilket formål de penge, de eventuelt føler sig presset til at betale, egentlig går til.

Venstre er af den opfattelse, at provenuet af offentlige indsamlinger også fremover må gå til formål, der har almen interesse, eller til velgørende formål. Således mener vi, at dagbladene som hidtil skal kunne foretage deres indsamlinger, og at det skal kunne ske efter de samme retningslinjer, som er gældende for øjeblikket.

Den kontrol med partiernes indsamlinger, som lovforslaget tilsigter, vender vi os imod. Vi mener, at det er en privat sag, om folk vil yde partier, de sympatiserer med, et bidrag. Derimod mener vi, at udskrivning af tvangsbidrag til partier fra bestemte per-

songrupper er forkasteligt, men det er jo en anden sag.

Hvad angår lovforslagets bestemmelse om afskaffelse af mærkedage fra 1973, kan jeg sige, at vi ikke ønsker at indføre flere mærkedage, end vi har, men jeg har forstået, at man ikke i lang tid har udvidet antallet af mærkedage, og at man heller ikke agter at gøre det. Muligvis ville nogle foreninger med fordel kunne anvende en anden indsamlingsmetode, og hvis der på den måde blev færre mærkedage, ville jeg hilse det med tilfredshed. Men mange foreninger har på lang sigt lagt deres økonomi til rette efter indtægterne fra mærkesalg, så hvis de fra 1973 blev afskåret fra dette salg, ville meget værdifuldt arbejde blive slået i stykker. Skal vi sanere på det område — og det er da meget tænkeligt — er jeg enig med justitsministeren i, at så bør enhver form for gade- og husindsamlinger overvejes.

Den indsamlingslov, vi har, er som allerede nævnt fra 1934. På det tidspunkt fandt man det nødvendigt med en lovgivning om indsamlinger på grund af nogle uheldige forhold omkring visse offentlige indsamlinger og på grundlag af erfaringer fra andre lande.

Venstre har ikke noget imod, at vi diskuterer problemerne omkring de offentlige indsamlinger for om muligt at finde frem til en ny udformning af loven; men over for det fremsatte foreliggende lovforslag har vi, som jeg her har nævnt det, en række betænkeligheder, som vi kan diskutere med forslagsstillerne i udvalget.

Rigmor Christensen: I de sidste 3 år har der fra socialistisk folkepartis side flere gange været vist interesse for en ændring af loven om offentlige indsamlinger, sidst nu med dette lovforslag.

Lad mig med det samme sige, at jeg er enig med forslagsstillerne i, at lovens alder kan give en rimelig grund til at tage den op til drøftelse. Men hermed være ikke sagt, at jeg er enig i de ændringer, som er indeholdt i lovforslaget. Jeg er i almindelighed tilhænger af en liberalisering inden for samfundets forskellige områder, men jeg føler mig ikke overbevist om, at den foreslåede liberalisering vil virke gavnlig hverken for de allerede bestående indsamlinger eller for de

[Rigmor Christensen.]

mange andre, der ifølge lovforslaget nu åbnes mulighed for.

Det har for de nuværende indsamlingsformer for at vække folks interesse været nødvendigt med reklame. Vi har ikke grund til at kritisere den reklame, der hidtil er anvendt, men jeg frygter, at man, hvis indsamlingerne gives fri, for at påkalde opmærksomhed tvinges ud på reklamens overdrev uanset bemærkningerne til lovforslagets § 2, stk. 1. Jeg er f. eks. bl. a. ikke særlig begejstret for tilsendelse af kort eller andre varer med anmodning om at indbetale et beløb, uanset at det tjener et godt formål. Der lægges herved et pres på modtagerne, og et sådant pres skulle nødvendigvis indpasse under den ene eller den anden form gennem større frihed inden for loven om offentlige indsamlinger.

Jeg kan for så vidt forstå forslagsstillerens begrundelse for afskaffelse af mærkedage, idet disse for hovedpartens vedkommende angår forhold, hvor staten allerede og naturligt yder store, men måske ikke tilstrækkelige beløb og mærkedagenes indsamlingsbeløb vel allerede indbringer og fremover må forventes at indbringe stadig mindre beløb. På den anden side finder jeg i overensstemmelse med den konservative ordfører, at tiden ikke er inde nu til at afskære folk fra at vise deres interesse ved at støtte den pågældende indsamling.

Ud fra disse betragtninger finder jeg ikke lovforslaget tilfredsstillende, men mit parti ser meget gerne, at det drøftes i et udvalg.

Ordføreren for forslagsstillerne (Poul Dam): Jeg er i den meget behagelige situation at kunne takke såvel ministeren som ordførerne for en i hovedtrækkene meget venlig modtagelse af lovforslaget, naturligvis ikke af detaljerne — det forlanger vi heller ikke, vi ved godt, at vi er amatører, vi har ikke administrationens hjælpemidler og alt det, der hører til — men af nogle grundtanker i lovforslaget; justitsministeren nævnte direkte de 3 punkter, som er anført i bemærkningerne, og lignende synspunkter blev fremsat af flere af ordførerne.

Man er fra alle sider, forstår jeg, interesseret i at se på, hvorledes den eksisterende indsamlingslov kan blive revideret, moderniseret og liberaliseret, og det skal jeg takke

for. Om resultatet bliver nøjagtig det, vi har foreslået, er ikke så væsentligt; det væsentlige er, at der kommer en bevægelse i området, at vi ikke bliver hængende i det, der hidtil har været.

Jeg kunne i og for sig nøjes med at henviser til bemærkningerne, hvor jeg synes der er taget hensyn til nogle af de indvendinger, som visse ordførere er kommet med, og til min fremsættelse. Men jeg vil dog gerne nævne et enkelt problem, og det er det, som hr. Henry Møller og også andre har omtalt: betydningen af det private initiativ, som mange gange har rejst sager af betydning for hele samfundet, og betydningen af, at folk kan få lejlighed til at yde deres små bidrag til en eller anden sag. Jeg vil nok mene, at mærkesalgsbidragene i hvert fald er meget små og væsentligt mindre end det, der svarer til folks almindelige muligheder for at bruge penge i vore dage, men lad det nu være.

Det, der er væsentligt for mig, er, at det frie initiativ på dette område er af overordentlig stor betydning for at rejse nye sager, for at pege på nye områder, hvor samfundet burde tage sig af tingene, men at argumentationen er forholdsvis spinkel, når det drejer sig om sager, som for længst er anerkendt af alle og enhver. Det er lidt urimeligt, at vi skal have en dag med mærkesalg til fordel for soldaterhjemmene. Det er utvivlsomt et godt og nyttigt arbejde, der udføres, men hvorfor skal denne sidste rest af forsørgs- og velfærdsarbejdet for det indkaldte personale dog ikke betales af staten, som alt det andet bliver? Der er en lang række lignende formål, som traditionelt bliver støttet for en ganske lille dels vedkommende gennem en sådan indsamling. Hvis vi kunne sanere nogle af de gamle indsamlinger og i stedet for åbne en mulighed for de nye, altså liberalisere over for nye initiativer, så ville det for mig at se være meget vigtigt. Jeg er ganske enig i, at der bør være frie initiativer, og vores forslag skulle først af alt understrege betydningen af, at det frie initiativ kan få lov at udfolde sig endnu mere, end det har kunnet hidtil, hvor friheden jo ikke har været så forfærdelig stor.

Hvad angår indsamlinger til politiske partier, skal jeg blot henviser til de bemærkninger, vi har fremført fra mit partis side

[Poul Dam.]

ved adskillige lejligheder. Vi tror, det er rigtigt over for borgerne, over for vælgerne, at det bliver fuldstændig klart, hvorfra de politiske partier får deres penge, enten det er fra den ene eller den anden form for organisation, eller det er fra privatfolk, eller det er den tredje mulighed, hvorigennem visse partier kan få deres penge; jeg tror, det er af betydning for vælgerne, at man får noget at vide om, hvorfra pengene kommer til det politiske arbejde. Det er ikke bidragyderne, jeg tænker på; jeg ved ikke, i hvor høj grad de behøver at skjule sig — de fleste af dem gør det vist ikke — men vælgerne har krav på en vis interesse her.

Men jeg skal gentage min tak; jeg er glad for den modtagelse, lovforslaget har fået, og jeg håber på, at udvalget kan nå frem til et resultat.

Justitsministeren (Thestrup): Jeg vil gerne sige, at vi fra justitsministeriets side naturligvis kan love at være parat med den tekniske assistance, der er fornøden.

I anledning af nogle af de udtalelser, der kom frem, vil jeg gerne nævne, at der allerede i øjeblikket fra det offentliges side gøres overordentlig meget for soldaterne både med hensyn til soldaterhjemmene og med hensyn til udviklingen af de forskellige fritidsaktiviteter; det er jo noget, der vokser og bliver mere og mere udbygget.

Endelig vil jeg gerne sige, at jeg ikke finder det nødvendigt med kontrol af de politiske partiers indsamlinger.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtages uden afstemning.

Formanden: Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Der er ikke mere på dagsordenen.

Efter at medlem af folketinget *Lembourn* har meddelt, at han fra og med den 20. december 1969 atter kan give møde i tinget, er han af vedkommende gruppe udpeget til medlem af udvalget angående forslag til lov om Danmarks Journalisthøjskole og Institut for Presseforskning, udvalget angående forslag til lov om ændring i lov om ungdomsklubber m. v. i Grønland, ombudsmandsudvalget og udvalget angående videnskabelig forskning i stedet for *Elmerkjær*.

Til medlem af udvalget angående forslag til lov om styrelsen af kommunernes skolevæsen og af virksomhed efter lov om fritidsundervisning m. v. i stedet for *Poul Nielsen*, der har ønsket at udtræde af udvalget, har vedkommende gruppe ligeledes udpeget *Lembourn*.

Den pågældende er herefter valgt.

I skrivelse af 7. d. m. anmoder undervisningsministeren om, at der må blive valgt et nyt medlem af Rask-Ørsted Fondets bestyrelse for den resterende del af valgperioden 1. november 1967-31. oktober 1971 i stedet for folketingsmand Niels Matthiasen, der har ønsket at udtræde.

Skriftlig fremsættelse af lovforslag.

Handelsministeren (Knud Thomsen): Hermed tillader jeg mig for det høje ting at fremsætte forslag til lov om „Fondet til fremme af teknisk og industriel udvikling“.

Statsministeren nævnte i sin redegørelse ved folketingets åbning, at regeringen i denne folketingssamling ville fremsætte forslag til en lov, der åbner mulighed for, at „Statens lånefond for erhvervsforskning“ udvider sit virkefelt. Selv har jeg under debatten her i tinget den 7. november 1969 ved første behandling af „forslag til folketingsbeslutning om fremme af forskning og produktudvikling i erhvervslivet og fremme af kontakten mellem erhvervslivet og forskningen“ foreløbigt omtalt regeringens planer i denne henseende.